

Sygn. akt IV Ka 342/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 czerwca 2016r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie w IV Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Ryszard Małachowski (ref.)
Sędziowie:	SO Krzysztof Zaremba del. SR Mariusz Jasion
Protokolant:	st. sekr. sądowy Daria Kozłowska

przy udziale Prokuratora Prok. Okr. Janiny Rzepińskiej

po rozpoznaniu w dniu 24 czerwca 2016r.

sprawy **P. S.**

oskarżonego z art. 280 § 1 kk i innych

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu RejonowegoS.

z dnia 29 września 2015r. sygn. IV K 317/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. F. kwotę 516,60 (pięciuset szesnastu i 60/100) złotych, w tym 96,60 (dziewięćdziesięciu sześciu i 60/100) złotych podatku VAT, tytułem kosztów nieopłaconej obrony oskarżonego z urzędu przed Sądem Okręgowym jako drugą instancją,

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, w tym 600 (sześćset) złotych opłaty.

SSO Krzysztof Zaremba SSO Ryszard Małachowski del. SSR Mariusz Jasion

Sygn. akt IV Ka 342 / 16

UZASADNIENIE

P. S. został oskarżony o to, że:

1. w dniu 16 czerwca 2012r., będąc uprzednio skazanym za czyny z art. 280 § 1 kk, 279 § 1 kk, 278 § 1 kk na karę łączną 4 lat i 5 m - cy pozbawienia wolności wyrokiem Sądu Rejonowego (...), sygn. akt IV K 1600 / 10 z dnia 06. 04. 2011 roku, którą odbył w okresie od 19. 11. 2007 roku do dnia 29. 02. 2008 roku oraz w okresie od 18. 03. 2008 roku do dnia 05. 05. 2012 roku, w ciągu pięciu lat po odbyciu tej kary popełnił ponownie umyślne przestępstwo, w ten sposób, że po uprzednim wybiciu okna i wyłamaniu rygla dostał się do sklepu monopolowego przy ul. (...). (...), skąd zabrał w celu przywłaszczenia alkohol, papierosy, bilety komunikacji miejskiej i pieniądze o łącznej wartości 5564zł, działając na szkodę P. A.,

to jest o czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

4. w nocy dnia 10/11. 07. 2012r., w S., przy ul. (...), będąc uprzednio skazanym czyny z art. 280 § 1 kk, 279 § 1 kk, 278 § 1 kk na karę łączną 4 lat i 5 m-cy pozbawienia wolności wyrokiem Sądu Rejonowego(...), sygn. akt IV K 1600 / 10 z dnia 06. 04. 2011 roku, którą odbył w okresie od 19. 11. 2007 roku do dnia 29. 02. 2008 roku oraz w okresie od 18. 03. 2008 roku do dnia 05. 05. 2012 roku, w ciągu pięciu lat po odbyciu tej kary popełnił ponownie umyślne przestępstwo w ten sposób, że dokonał kradzieży z włamaniem do sklepu spożywczo - monopolowego (...) poprzez wybicie szyby w oknie bocznym skąd następnie dokonał zaboru w celu przywłaszczenia papierosów oraz alkoholu o łącznej wartości 10002,70 zł na szkodę spółki (...) oraz Towarzystwa (...),

to jest o czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

5. w nocy z dnia 30/31. 07. 2012r., w S. przy ul. (...), będąc uprzednio skazanym za czyny z art. 280 § 1 kk, 279 § 1 kk, 278 § 1 kk na karę łączną 4 lat i 5 m- cy pozbawienia wolności wyrokiem Sądu Rejonowego (...), sygn. akt IV K 1600 / 10 z dnia 06. 04. 2011 roku, którą odbył w okresie od 19.11.2007 roku do dnia 29. 02. 2008 roku oraz w okresie od 18. 03. 2008 roku do dnia 05. 05. 2012 roku, w ciągu pięciu lat po odbyciu tej kary popełnił ponownie umyślne przestępstwo, w ten sposób, że dokonał kradzieży z włamaniem do sklepu spożywczo-monopolowego (...) poprzez wybicie szyby w oknie górnym skąd następnie dokonał zaboru w celu przywłaszczenia papierosów o łącznej wartości 4536,40 złotych, czym działał na szkodę spółki (...) oraz Towarzystwa (...),

to jest j. o czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

6. w dniu 31. 07. 2012r., w S., przy ul. (...), będąc uprzednio skazanym za czyny z art. 280 § 1 kk, 279 § 1 kk, 278 § 1 kk na karę łączną 4 lat i 5 m-cy pozbawienia wolności wyrokiem Sądu (...), sygn. akt IV K 1600 / 10 z dnia 06. 04. 2011 roku, którą odbył w okresie od 19. 11. 2007 roku do dnia 29. 02. 2008 roku oraz w okresie od 18. 03. 2008 roku do dnia 05. 05. 2012 roku, w ciągu pięciu lat po odbyciu tej kary popełnił ponownie umyślne przestępstwo w ten sposób, że usiłował dokonać zaboru w celu przywłaszczenia portfela męskiego wraz z zawartością pieniędzy w kwocie 621,20 złotych oraz dokumentów w postaci: dowodu osobistego, prawa jazdy, 2 kart płatniczych, legitymacji emeryta i rencisty na szkodę B. M. (1),

to jest o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 i 5 kk w zw. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 276 w zw. z art. 11§2kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

7. w tym samym miejscu i czasie jak w zarzucie VI, będąc uprzednio skazanym za czyny z art. 280 § 1 kk, 279 § 1 kk, 278 § 1 kk na karę łączną 4 lat i 5 m-cy pozbawienia wolności wyrokiem S., sygn. akt IV K 1600 / 10 z dnia 06. 04. 2011 roku, którą odbył w okresie od 19. 11. 2007 roku do dnia 29. 02. 2008 roku oraz w okresie od 18. 03. 2008 roku do dnia 05. 05. 2012 roku, w ciągu pięciu lat po odbyciu tej kary popełnił ponownie umyślne przestępstwo w ten sposób, że dokonał uszkodzenia mienia poprzez wgniecenie prawych przednich i tylnych drzwi samochodu m-ki M. (...) o nr rej. (...) powodując szkodę o łącznej wartości 2000 złotych B. M. (1),

to jest o czyn z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

9. w okresie od 25. 08. 2012r. do 27. 08. 2012r., w S., na ul. (...), będąc uprzednio skazanym za czyny z art. 280 § 1 kk, 279 § 1 kk, 278 § 1 kk na karę łączną 4 lat 5 m - cy pozbawienia wolności wyrokiem Sądu Rejonowego(...), sygn.

akt IV 1600 / 10 z dnia 06. 04. 2011 roku, którą odbył w okresie od 19. 11. 2007 roku do dnia 26. 02. 2008 roku oraz w okresie od 18. 03. 2008 roku do dnia 05. 05. 2012 roku, w ciągu pięciu lat odbyciu tej kary popełnił ponownie umyślne przestępstwo, w ten sposób, że po uprzednim włamaniu do wnętrza kiosku poprzez przecięcie dwóch klódek zabezpieczających kratę wystawową oraz wepchnięcie szyby okna, zabrał w celu przywłaszczenia artykuły spożywcze, tytoniowe i przemysłowe o łącznej wartości 3577,14 zł, czym działał na szkodę (...) S.A.,

to jest j. o czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

10. w dniu 26 sierpnia 2012r., w S., przy ul. (...), będąc uprzednio skazanym za czyny z art. 280 § 1 kk, 279 § 1 kk, 278 § 1 kk na karę łączną 4 lat i 5 m - cy pozbawienia wolności wyrokiem S., sygn. akt IV K 1600 / 10 z dnia 06. 04. 2011 roku, którą odbył w okresie od 19. 11. 2007 roku do dnia 29. 02. 2008 roku oraz w okresie od 18. 03. 2008 roku do dnia 05. 05. 2012 roku, w ciągu pięciu lat po odbyciu tej kary popełnił ponownie umyślne przestępstwo, w ten sposób, że po uprzednim wybiciu witraża w oknie usiłował dokonać kradzieży z włamaniem do wnętrza kościoła Parafii Rzymskokatolickiej (...) S. B.M., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zadziałanie instalacji alarmowej, czym działał na szkodę Parafii Rzymskokatolickiej pod wezwaniem(...) S. M.,

to jest o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

13. w dniu 13. 11. 2012r., w S., na ul. (...), będąc uprzednio skazanym za czyny z art. 280 § 1 kk, 279 § 1 kk, 278 § 1 kk na karę łączną 4 lat i 5 m - cy pozbawienia wolności wyrokiem Sądu Rejonowego S. sygn. akt IV K 1600 / 10 z dnia roku, którą odbył w okresie od 19. 11. 2007 roku do dnia 29. 02. 2008 roku oraz w okresie od 18. 03. 2008 roku do dnia 05. 05. 2012 roku, w ciągu pięciu lat po odbyciu tej kary popełnił ponownie umyślne przestępstwo, w ten sposób, że usiłował dokonać kradzieży artykułów tytoniowych i przemysłowych z wnętrza sklepu po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń poprzez przepiłowanie kraty zabezpieczającej, nie osiągając zamierzonego celu z uwagi na zatrzymanie przez funkcjonariuszy Policji, czym działał na szkodę I. V. i A. W.,

to jest o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

15. w dniu 4 grudnia 2012r., w S., w sklepie (...) przy ul. (...), będąc uprzednio skazanym za czyny z art. 280 § 1 kk, 279 § 1 kk, 278 § 1 kk na karę łączną 4 lat 5 m - cy pozbawienia wolności wyrokiem Sądu Rejonowego (...), sygn. akt IV 1600 / 10 z dnia 06. 04. 2011 roku, którą odbył w okresie od 19. 11. 2007 roku do dnia 29. 02. 2008 roku oraz w okresie od 18. 03. 2008 roku do dnia 05. 05. 2012 roku, w ciągu pięciu lat po odbyciu tej kary popełnił ponownie umyślne przestępstwo, w ten sposób, że zabrał w celu przywłaszczenia pierścionek o wartości 365 zł działają na szkodę S. G.,

to jest o czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

16. w dniu 10 grudnia 2012r. w S., przy ul. (...), w sklepie (...), będąc uprzednio skazanym za czyny z art. 280 § 1 kk, 279 § 1 kk, 278 § 1 kk na karę łączną 4 lat i 5 m - cy pozbawienia wolności wyrokiem Sądu Rejonowego S. sygn. akt IV K 1600 / 10 z dnia 06. 04. 2011 roku, którą odbył w okresie od 19. 11. 2007 roku do dnia 29. 02. 2008 roku oraz w okresie od 18. 03. 2008 roku do dnia 05. 05. 2012 roku, w ciągu pięciu lat po odbyciu tej kary popełnił ponownie umyślne przestępstwo, w ten sposób, że dokonał rozboju na osobie B. B. w ten sposób, że po uprzednim zagrożeniu pokrzywdzonej przedmiotem, przypominającym broń palną dokonał zaboru pieniędzy, papierosów, dwóch butelek alkoholu oraz dwóch paragonów z kodem doładowania telefonu w sieci P. o szacunkowej sumie strat 4000 zł czym działał na szkodę M. M. (1) oraz B. B.,

to jest o czyn z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

Sąd Rejonowy S. wyrokiem z dnia 29 września 2015r., wydanym w sprawie o sygn. akt IV K 317 / 13:

I. uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzuczonego mu w punkcie 1. części wstępnej wyroku czynu, ustalając, że miał on miejsce w dniu 18 czerwca 2012 roku oraz za winnego popełnienia czynów opisanych w punkcie 4., 5., 9., 10., 13. i za te czyny, przy przyjęciu, że zostały popełnione w ciągu przestępstw, o jakim mowa w art. 91§1 kk w zw. z

art. 4§1 kk, na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk wymierzył mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

II. uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzuconego mu w punkcie 6. części wstępnej wyroku czynu i za ten czyn, na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 64 § 1 kk wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,

III. uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzuconego mu w punkcie 7. części wstępnej wyroku czynu i za ten czyn, na podstawie art. 288 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

IV. uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzuconego mu w punkcie 16. części wstępnej wyroku czynu i za ten czyn, na podstawie art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk wymierzył mu karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

V. uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzuconego mu w punkcie 15. części wstępnej wyroku czynu, ustalając, że stanowił on wykroczenie kwalifikowane z art. 119 § 1 kw i na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 kpw postępowanie o ten czyn umorzył, wobec przedawnienia karalności czynu,

VII. na podstawie art. 85 kk i art. 91 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk połączył oskarżonemu orzeczone w punktach I., II., III., i IV. sentencji wyroku kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

VIII. na podstawie art. 46 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk nałożył na oskarżonego środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego B. M. (1) kwoty 2.000 złotych,

IX. na podstawie art. 46 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci obowiązku zadośćuczynienia pokrzywdzonej B. B. poprzez zapłatę na jej rzecz kwoty 1.500 złotych,

XI. na podstawie art. 627 kpk, art. 624 § 1 kpk zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w części skazującej, z tym, że zwolnił oskarżonego od opłaty, w pozostałym zakresie, na podstawie art. 632 pkt 2 kpk koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego, zaskarżając go w części, tj. co do pkt I, II, III, IV, V, VII, VIII, IX i XI. Orzeczeniu temu zarzucił:

1. rażąco obrazę przepisów procedury karnej, mającą wpływ na treść zapadłego orzeczenia:

a) art. 7 kpk w zw. z art. 424 § 1 kpk, poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę zebranych dowodów, niezgodną z zasadami prawidłowego rozumowania oraz niekonsekwentną, którą Sąd wypełnił brakujące ogniwa zarówno w materiale dowodowym, jak i logice wyводу, czemu dał wyraz w sporządzeniu uzasadnienia zaskarżonego wyroku w sposób częściowo niekompletny, w szczególności poprzez:

- uznanie, że P. S. chciał przywłaszczyć portfel należący do pokrzywdzonego M., podczas gdy konsekwentne zaprzeczanie własnemu sprawstwu przez oskarżonego, połączone z brakiem pewności świadka prezentowanym na rozprawie głównej oraz właściwą oceną okoliczności temu towarzyszących, następujących w ustalonej przez Sąd kolejności tj. próbie opuszczenia auta bez płacenia za kurs, dynamicznych próbach otwierania drzwi, prób zatrzymania P. S. przez pokrzywdzonego, wyrywaniu się oskarżonego, prowadzą do wniosku, że nie sposób przypisać P. S. zamiaru kradzieży portfela należącego do pokrzywdzonego w ostatniej fazie tego dynamicznego zajścia, a skłaniają do uznania za wiarygodne wyjaśnienia, w których oskarżony wskazywał, że portfel spadł na ziemię podczas szarpaniny,

- istotną sprzeczność części dyspozytywnej wyroku z jego uzasadnieniem poprzez różne wskazanie kwot znajdujących się w portfelu B. M. (1) { 621,20 zł oraz 80 euro i 290 zł },

- istotną sprzeczność w uzasadnieniu wyroku, polegającą na tym, że Sąd ustalił, że pokrzywdzony próbował powstrzymać oskarżonego przed opuszczeniem pojazdu, trzymał go za rękę, szarpał się z nim, gdy ten opuścił do połowy pojazd i próbował się przecisnąć przez uchylone drzwi i dopiero wówczas oskarżony miał sięgnąć po portfel

pokrzywdzonego, podczas gdy odmawiając wiarygodności oskarżonemu w zakresie w jakim zaprzeczał zamiarowi przywłaszczenia portfela, Sąd powołał się na to, że pokrzywdzony zaczął szarpać się z oskarżonym dopiero gdy chciał odzyskać swoją własność (str. 21),

-pominięcie, że oskarżonemu nie sposób przypisać zamiaru bezpośredniego kradzieży dokumentów, znajdujących się w portfelu pokrzywdzonego B. M. (1),

-zaniechanie ustalenia czy pokrzywdzony B. M. (2) otrzymał świadczenie AC z tytułu uszkodzeń pojazdu, rekompensujące jego szkodę oraz zaniechanie ustalenia stopnia amortyzacji pojazdu, o którym Sąd wspomina marginalnie (str. 26 uzasadnienia);

- pominięcie ustaleń opinii antropologicznej (k. 1451) z której wynika, że „sylwetki sprawców (rozbojów ~ przyp. Obrońcy) odbiegają znacząco od sylwetki oskarżonego P. S.. W napadzie z dnia 10. 12. 2012 roku sprawca wygląda na znacznie wyższego aniżeli oskarżony. (...) Tak istotne różnice w zestawieniu ze zdjęciami porównawczymi nie pozwalają mi na stwierdzenie, że sprawcą któregośkolwiek z napadów jest osoba P. S.”, co przy uwzględnieniu tego, że oskarżony posiada ograniczone zdolności poznawcze i przyznawał się dodatkowo niemal blankietowo do szeregu przestępstw, których nie popełnił - jak słusznie przyjął Sąd Rejonowy uniewinniając go od części czynów, a przy finalnym wycofaniu się przez oskarżonego z przyznania również do sprawstwa czynu opisanego w pkt 16 części wstępnej wyroku, powinno prowadzić do uniewinnienia oskarżonego również w tym zakresie, podczas gdy Sąd w uzasadnieniu wyroku nie poświęcił sprawstwu oskarżonego w zakresie tego czynu nawet jednego zdania;

b)art. 167 § 1 kpk w zw. z art. 193 § 1 kpk, poprzez nieprzeprowadzenie opinii biegłego rzeczoznawcy samochodowego na okoliczność wartości szkody w pojeździe B. M. (1);

c)art. 5 § 1 pkt 4 kpw, poprzez uznanie oskarżonego za winnego popełnienia czynu zarzucanego w pkt 15 części wstępnej wyroku, przy jednoczesnym umorzeniu postępowania na skutek istnienia negatywnej przesłanki procesowej w postaci przedawnienia orzekania;

2. błędy w ustaleniach faktycznych, które legły u podstaw wydania zaskarżonego wyroku, mające wpływ na jego treść

a. przyjęcie, że oskarżony chwycił portfel należący do pokrzywdzonego,

b. ustalenie, że wartość uszkodzeń pojazdu wyniosła 2000 zł,

c. przyjęcie, że to oskarżony dokonał rozboju w dniu 10.12.2012 roku w sklepie (...) w S., przy (...)

3. rażąca niewspółmierność kary orzeczonej względem oskarżonego w pkt. I części dyspozytywnej wyroku oraz kary łącznej w pkt VII części dyspozytywnej wyroku, na skutek niewłaściwego ustalenia okoliczności obciążających oskarżonego, zwłaszcza poprzez uznanie, że zastosowaniu zasady absorpcji stoi na przeszkodzie różny sposób popełnienia przestępstw i to pomimo tego, że są to przestępstwa podobne i popełnione w krótkich odstępach czasowych, podczas gdy okoliczności te winny skutkować połączeniem kar jednostkowych właśnie z zastosowaniem zasady absorpcji.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku:

a. w pkt I części dyspozytywnej poprzez wymierzenie kary 2 lat pozbawienia wolności,

b. uniewinnienie oskarżonego od popełnienia przestępstwa przypisanego w pkt. II części dyspozytywnej wyroku,

c. w pkt. III poprzez wymierzenie kary 4 miesięcy pozbawienia wolności,

d. uniewinnienie oskarżonego od popełnienia przestępstwa przypisanego w pkt. IV części dyspozytywnej wyroku,

e.w pkt. V poprzez wyeliminowanie rozstrzygnięcia w zakresie uznania oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt 15 części wstępnej wyroku czynu,

f.w pkt. VII poprzez wymierzenie kary łącznej 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

g. uchylenie rozstrzygnięcia o środkach karnych z pkt VIII i IX wyroku,

h.w pkt. XI poprzez zwolnienie oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania w całości,

ewentualnie

2. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się bezzasadna.

Przeprowadzona kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła zasadności stawianych w apelacji zarzutów. Sąd Rejonowy procedując w przedmiotowej sprawie prawidłowo przeprowadził postępowanie dowodowe i zgromadził niezbędny dla jej rozstrzygnięcia materiał dowodowy. W następstwie - tak zgromadzone dowody poddał wnikliwej i kompleksowej ocenie, pozwalającej na dokonanie prawidłowych ustaleń faktycznych w sprawie, co do każdego z przypisanych oskarżonemu przestępstw. Również rozstrzygnięcie w przedmiocie kary (zarówno kar jednostkowych jak i kary łącznej) nie budzi żadnych zastrzeżeń. Wobec tego brak jest podstaw do skutecznego sformułowania zarzutu obrazy przepisów prawa procesowego, błędu w ustaleniach faktycznych, czy rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec P. S. kary.

Analizując stanowisko Sądu I instancji oraz argumenty przemawiające za wyprowadzonym rozstrzygnięciem nie sposób zgodzić się z zarzutem skarżącego, że procedujący Sąd Rejonowy naruszył zasady sporządzania uzasadnienia, wyrażone w art. 424 kpk. Wprost przeciwnie – Sąd meriti zaprezentował niezbędne elementy uzasadnienia, wskazując dokładnie, jakie fakty uznał za udowodnione i na jakich dowodach się oparł w tej mierze oraz jakim dowodom i dlaczego odmówił waloru wiarygodności. Takie rozważania – wbrew twierdzeniom skarżącego – poczynił również w odniesieniu do czynu opisanego w pkt. 16 części wstępnej wyroku. W tym zakresie Sąd I instancji dokonał analizy poszczególnych wyjaśnień oskarżonego, w toku których P. S. każdorazowo przyznał się do popełnienia przestępstwa rozboju, dokonanego w sklepie przy ul. (...), w S.. Również w swoich ostatnich złożonych przed Sądem wyjaśnieniach, kwestionując swoje sprawstwo w odniesieniu do niektórych zarzucanych mu czynów, co do których to funkcjonariusze Policji – zdaniem oskarżonego – mieli go nakłonić do przyznania się oferując w zamian korzyść procesową w postaci dozoru Policji, to jednak w odniesieniu do czynu opisanego w pkt. 16 części wstępnej wyroku stanowczo wskazał: „prawdą jest, że napadłem na ul. (...)” (k. 896). Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku jednoznacznie wynika, że to właśnie wyjaśnienia oskarżonego, ale także potwierdzające jego wersję wydarzeń inne dowody, w postaci zeznań pokrzywdzonej B. B., świadka P. K., protokołu oględzin monitoringu, którym Sąd orzekający słusznie dał wiarę, stanowiły podstawę ustaleń faktycznych co do czynu opisanego w pkt. 16 części wstępnej wyroku. To, że w pisemnych motywach wyroku brak jest wyraźnego wskazania Sądu Rejonowego, że zeznania świadków B. B. i P. K. uznał za wiarygodne, nie powoduje, że treść uzasadnienia zawiera luki i nie jest do zaakceptowania, skoro powyższe wynika jednoznacznie z kontekstu całego fragmentu uzasadnienia dotyczącego omawianego czynu.

Nieprawdą jest też, aby Sąd Rejonowy naruszył przepis art. 424 kpk w sposób mający istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia poprzez wskazanie w uzasadnieniu wyroku znajdującej się w portfelu B. M. (1) kwoty pieniężnej z podziałem na walutę polską i obcą, natomiast w treści wyroku już tylko kwoty stanowiącej odpowiednie przeliczenie wartości euro na polskie złotówki. Nie jest to tego rodzaju rozbieżność, która miałaby odzwierciedlać poczynienie przez Sąd meriti odmiennych ustaleń.

Również pozostałe zarzuty obrońcy oskarżonego dotyczące obrazy przepisów postępowania nie zdołały podważyć prawidłowości procedowania Sądu I instancji.

I tak odnosząc się do zarzutu dotyczącego gromadzenia i kompletowania dowodów, wskazać należy, iż całkowicie chybionym okazał się zarzut dotyczący nieprzeprowadzenia dowodu z opinii biegłego rzeczoznawcy na okoliczność wartości szkody w pojeździe B. M. (1). W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy nie przeprowadził tego dowodu, a zatem jest to równoznaczne z tym, że nie dostrzegł takiej potrzeby. Sąd odwoławczy nie dopatrył się żadnego uchybienia w tym zakresie. Pokrzywdzony B. M. (1) określił w sposób pewny wartość wyrządzonej zachowaniem oskarżonego szkody. Również co do braku posiadanego ubezpieczenia AC pokrzywdzony wypowiadał się konsekwentnie i stanowczo. Sąd Rejonowy dysponował więc wystarczającym materiałem dowodowym, istotnym z punktu widzenia okoliczności podniesionych w apelacji, dlatego przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego było całkowicie zbędne. Tym bardziej, że stwierdzenie tej okoliczności nie wymagało pozyskania wiadomości specjalnych, bowiem już zasady doświadczenia życiowego pozwalają stwierdzić, że wskazana przez pokrzywdzonego wartość szkody pojazdu nie była zawyżona.

Podobnie zarzut dotyczący obrazy przepisu art. 7 kpk nie zasługiwał na uwzględnienie, który to zarzut sprowadza się w istocie do zanegowania sposobu oraz wyniku dokonanej przez Sąd I instancji oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, głównie w odniesieniu do czynów opisanych w pkt. 16 i 6 części wstępnej wyroku.

W kwestii przypisanego oskarżonemu przestępstwa rozboju skarżący podniósł, że Sąd meriti w nieuprawniony sposób pominął ustalenia opinii antropologicznej, z której wynikało, że istotne różnice w sylwetce oskarżonego w zestawieniu z posturą osób przedstawionych na zdjęciach porównawczych z poszczególnych zdarzeń nie pozwalały na stwierdzenie, że sprawcą któregośkolwiek z napadów jest P. S.. Niezależnie od takich wniosków opinii, Sąd Rejonowy słusznie uznał oskarżonego za winnego popełnienia przestępstwa rozboju dokonanego w sklepie (...) i do" przy ul. (...), w S.. Sprawstwo oskarżonego co do tego czynu (w przeciwieństwie do przestępstwa rozboju, od którego został uniewinniony) zostało bowiem potwierdzone innymi, miarodajnymi dowodami, w szczególności zeznaniami pracownicy sklepu (...), która już w toku postępowania przygotowawczego wskazała, że zapamiętała jasno niebieski kolor oczu mężczyzny (k. 3v.), po czym na rozprawie w dniu 16 lipca 2013r. ekspedientka sklepu w sposób pewny rozpoznała w oskarżonym sprawcę napadu na sklep (k. 977). Istotne znaczenie dla potwierdzenia sprawstwa oskarżonego co do czynu, mającego miejsce w dniu 10 grudnia 2012r., miały również zeznania świadka P. K., który wprawdzie nie wypowiadał się na temat samego zdarzenia, ale posiadał istotne informacje, które uzupełniły podaną przez oskarżonego wersję w spójną całość. Okoliczności dotyczące pożyczania przez oskarżonego od P. K. pistoletu, spożywania przez nich alkoholu, tj.(...)o pojemności 0,7 l (zabranej przez oskarżonego ze sklepu (...) i do", o czym zeznawała ekspedientka), umiejscowienie tego zdarzenia przez świadka P. K. w czasie, dodatkowo potwierdziły sprawstwo oskarżonego co do przypisanego mu przestępstwa rozboju. W takich okolicznościach sporządzona na potrzeby niniejszego procesu opinia antropologiczna nie mogła stanowić samodzielnej podstawy do uniewinnienia oskarżonego od tego czynu, skoro inne dowody jednoznacznie wskazywały na sprawstwo P. S.. Poza tym już sama tylko pobieżna analiza znajdujących się w aktach sprawy zdjęć z monitoringu sklepu wskazuje, że fotografie nie pokazują sylwetki sprawcy w takim ujęciu, który mógłby pozwolić na jednoznaczną ocenę sylwetki mężczyzny, w tym jego wzrostu. Utrwalony mało czytelny zapis monitoringu prezentujący osobę sprawcy z góry, a więc w sposób niepozwalający na rozpoznanie rysów twarzy napastnika i do tego zniekształcający kontury zarejestrowanych na nagraniu przedmiotów, osób, nie miał charakteru dowodu priorytetowego, wobec czego i sporządzona w oparciu o ten zapis z monitoringu sklepu opinia antropologiczna wnioskująca o sylwetkę sprawcy w sposób nieprecyzyjny nie mogła wykluczać sprawstwa oskarżonego, które w realiach tej sprawy zostało potwierdzone pozostałym zgromadzonym w tym zakresie materiałem dowodowym.

W związku z powyższym stwierdzić należy, że Sąd Rejonowy nie naruszył również co do czynu opisanego w pkt. 16 części wstępnej zaskarżonego wyroku zasady in dubio pro reo, jak próbuje przekonać skarżący. Naruszenie wyrażonej w przepisie art. 5 § 2 kpk reguły jest możliwe tylko i wyłącznie w sytuacji, gdy orzekający w sprawie Sąd rzeczywiście powziął wątpliwości, co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa, a wobec niemożności ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego. W. w art. 5 § 2 kpk reguła formułuje zatem zakaz czynienia

niekorzystnych domniemań w sytuacji, gdy stan dowodów nie pozwala na ustalenie faktów. Tego rodzaju sytuacja natomiast nie wystąpiła w przedmiotowej sprawie. Zgromadzony co do przypisanego oskarżonemu przestępstwa rozboju materiał dowodowy, w szczególności zeznania świadków i częściowe wyjaśnienia oskarżonego, umożliwiły wyciągnięcie jednoznacznych wniosków, co do sprawstwa P. S. i brak w tym zakresie jakichkolwiek wątpliwości.

Równie nietrafne okazały się twierdzenia skarżącego kwestionujące ocenę dowodów w zakresie czynu dokonanego na szkodę pokrzywdzonego B. M. (1). Sąd odwoławczy podobnie jak Sąd meriti nie znalazł podstaw do odmowy wiarygodności wersji przedstawionej przez taksówkarza, który od samego początku wskazywał na zachowanie oskarżonego, z którego jednoznacznie wynikało, że P. S. nie tylko nie chciał zapłacić za kurs, ale usiłował również dokonać kradzieży portfela należącego do kierującego taksówką. Niezależnie od małych nieścisłości w zeznaniach pokrzywdzonego, sprowadzających się do odmiennego wskazania, czy oskarżony chwycił portfel lewą czy prawą ręką, czy pokrzywdzony szarpał oskarżonego przed jego próbą opuszczenia pojazdu bez zapłaty, czy dopiero po złapaniu przez niego portfela, co ze względu na dynamikę całego zdarzenia jest całkowicie zrozumiałe, nie było w relacji procesowej B. M. (1) takich sprzeczności, które nakazywałyby uznać jego wersję za niewiarygodną. Wprawdzie pokrzywdzony na rozprawie w dniu 16 lipca 2013r. nie wykazywał już takiej pewności odnośnie tego, czy oskarżony celowo złapał jego portfel, czy może zrobił to niechcący, ponieważ chwycił go razem ze swoim telefonem komórkowym (k. 986). Należało mieć jednak na uwadze przy ocenie zeznań tego świadka okoliczności związane z kierowanymi przez oskarżonego w liście (k. 950 - 951) w stosunku do pokrzywdzonego groźbami, a także realność wpływu tych groźb na postawę świadka, co potwierdza przesłuchanie go przez Sąd w trybie przewidzianym w art. 390 § 2 kpk, a więc pod nieobecność oskarżonego (k. 984), o co wnioskował zresztą sam B. M. (1). Wiarygodności wersji taksówkarza nie zdołały też podważyć wyjaśnienia P. S. w zakresie, w jakim utrzymywał, że nie chciał przywłaszczyć portfela należącego do pokrzywdzonego. W tym zakresie wskazać należy, że oskarżony w istocie potwierdził zaistnienie tego zdarzenia, przedstawiając jedynie inny jego przebieg, wdając się tym samym w czystą polemikę z zeznaniami taksówkarza. Przyznając się w części do postawionego mu zarzutu, dotyczącego chęci uniknięcia zapłaty za odbyty kurs, chciał w oczywisty sposób umniejszyć swoją odpowiedzialność, mając świadomość (ze względu na uprzednią wielokrotną karalność), że uznanie go za winnego czynu związanego z użyciem przemocy i próbą przywłaszczenia czyjejś własności, spowoduje znaczne pogorszenie swojej sytuacji procesowej. Z tych też powodów Sąd I instancji słusznie nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego w części, w jakiej nie przyznawał się do usiłowania popełnienia przestępstwa kradzieży na szkodę B. M. (1).

Uwzględniając powyższe stwierdzić należy, że zarzut związany z oceną zebranego w sprawie materiału dowodowego co czynów opisanych w pkt. 16 i 6 części wstępnej wyroku nie zasługiwał na aprobatę Sądu Okręgowego. Analiza tych dowodów, jak i pisemne motywy zaskarżonego wyroku pozwalają w sposób jednoznaczny przyjąć, iż procedujący w sprawie Sąd dołożył wszelkich starań, by postąpić zgodnie z wymogami wynikającymi z art. 7 kpk. Wyrażona w tym przepisie zasada swobodnej oceny dowodów oznacza wolność wewnętrznego przekonania organu procesowego w kwestii oceny dowodów i wyciągania z nich racjonalnych wniosków, a tym samym wolność od schematycznych skrępowań w tym zakresie (zob. Grajewski J.[red.], Paprzyck L. K., Steinborn S., Komentarz aktualizowany do art. 1 - 424 ustawy z dnia 6 czerwca 1997r. Kodeks postępowania karnego (Dz. U. 97. 89. 555), LEX/el., 2014). Oczywistym jest przy tym, że zasada swobodnej oceny dowodów, leżąca u podstaw prawidłowego wyrokowania a wyrażona w art. 7 kpk, nie może prowadzić do dowolności ocen i takiego wyboru dowodów, którego prawidłowości nie dałoby się skontrolować w trybie odwoławczym. Ustalenia faktyczne wyroku tylko wtedy nie wykraczają poza ramy swobodnej oceny dowodów, gdy poczynione zostały na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej, zgodna jest ze wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego oraz prowadzi do sędziowskiego przekonania, odzwierciedleniem którego powinno być uzasadnienie orzeczenia (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 września 1974r., sygn. akt: II KR 114 / 74, OSNKW 1975 / 2 / 28, Lex nr 18929).

W takim stanie rzeczy Sąd meriti prawidłowo ustalił, iż analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego pozwoliła na uznanie sprawstwa oskarżonemu co do przypisanych mu czynów, również tych opisanych w pkt. 1, 4, 5, 7, 9, 10, 13 i 15 części wstępnej wyroku.

Przechodząc do zarzutów dotyczących się nieprawidłowych ustaleń podkreślenia wymaga, że z nieprawidłowymi ustaleniami mamy do czynienia wówczas, gdy nie znajdują one odzwierciedlenia w prawidłowo przeprowadzonych i ocenionych dowodach lub też, gdy ustalenia te są sprzeczne z prawidłowo przeprowadzonymi i ocenionymi dowodami. Przy uwzględnieniu takiego poglądu stwierdzić należy, że ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji na gruncie niniejszej sprawy, znajdują oparcie w dowodach, które zostały przeprowadzone w toku przewodu sądowego i którym Sąd meriti dał wiarę. W związku z tym zarzuty dotyczące ustaleń faktycznych są całkowicie bezzasadne.

Nie budzi również zastrzeżeń Sądu odwoławczego kwalifikacja prawna przypisanych oskarżonemu czynów, również kwestionowanego - w kontekście braku zamiaru oskarżonego przywłaszczenia dokumentów pokrzywdzonego - przestępstwa stypizowanego w art. 275 § 1 kk oraz w art. 276 kk. W występującym często wypadku, z jakim mamy do czynienia w sprawie niniejszej, a więc gdy sprawca równocześnie kradnie rzecz ruchomą oraz dokument stwierdzający tożsamość (np. portfel, w którym znajdują się pieniądze i dowód osobisty) – zachowanie takie powinno być kwalifikowane kumulatywnie z art. 278 § 1 kk i art. 275 § 1 kk oraz art. 276 kk. W związku z tym przyjęta kwalifikacja prawna tego czynu nie budzi żadnych zastrzeżeń. W odpowiedzi na zarzut skarżącego dotyczącego braku zamiaru bezpośredniego po stronie oskarżonego wskazać natomiast należy, że postawionej przez obrońcę tezie przeczą ustalone w sprawie okoliczności, z których jednoznacznie wynika, że oskarżony działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim. Usiłując zabrać portfel pokrzywdzonego miał on pełną świadomość, co jest przedmiotem zaboru, a więc nie sam portfel, a jego zawartość. Natomiast zasady doświadczenia życiowego uczą, że nie jest niczym nietypowym, posiadanie w portfelu nie tylko środków płatniczych w postaci banknotów i monet, ale również różnego rodzaju dokumentów tożsamości. W takich okolicznościach twierdzenia skarżącego nie zdołały wzruszyć prawidłowości zaskarżonego rozstrzygnięcia również co do ustaleń w kwestii czynu opisanego w pkt. 6 części wstępnej wyroku oraz przyjętej w tym zakresie kwalifikacji prawnej czynu.

Sąd odwoławczy nie dopatrył się również żadnego uchybienia w przedmiocie rozstrzygnięcia zawartego w pkt. V części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku. To, że Sąd meriti umorzył na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 kpw (przedawnienie karalności czynu – art. 45 § 1 kw) postępowanie o czyn, opisany w pkt. 15 części wstępnej wyroku, zakwalifikowany jako wykroczenie z art. 119 § 1 kw dopiero po uprzednim stwierdzeniu sprawstwa P. S. co do tego czynu, nie budzi żadnych zastrzeżeń, skoro wynika to z uporządkowanej, logicznej kolejności prawidłowego procedowania Sądu.

Kontrola orzeczenia o karze wykazała, iż również w tej części zaskarżone orzeczenie nie wymagało reformacji. Sąd Rejonowy uwzględnił wszystkie okoliczności, tak korzystne (częściowe przyznanie się oskarżonego do zarzuczonych mu czynów) jak i obciążające dla oskarżonego (m.in. uprzednia karalność, działanie w warunkach recydywy), które następnie poczytał – odpowiednio – na jego korzyść i niekorzyść. Kary jednostkowe, również ta orzeczona wobec oskarżonego w pkt. I części dyspozytywnej wyroku, nie są nadmiernie surowe i są adekwatne do stopnia winy oskarżonego, społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów, a nadto respektują dyrektywy sądowego wymiaru kary. Podobnie kara łączna jest karą należycie wyważoną, gdyż uwzględnia w odpowiedni sposób związek podmiotowo – przedmiotowy zbiegających się przestępstw. Ze względu na fakt, że w sprawie ujawniły się okoliczności przemawiające za kształtowaniem kary zarówno w kierunku realizującym zasadę absorpcji tj. zwartość czasowa (popełnienie wszystkich przypisanych oskarżonemu czynów na przestrzeni kilku miesięcy), jak i w kierunku realizującym zasadę kumulacji, ponieważ przypisane oskarżonemu czyny zostały popełnione w różny sposób, na szkodę różnych osób, Sąd I instancji słusznie zastosował zasadę mieszaną, tj. zasadę asperacji. Polemiczne twierdzenia skarżącego w tym zakresie nie zdołały podważyć prawidłowości procedowania Sądu Rejonowego w procesie miarkowania poszczególnych kar jednostkowych oraz kary łącznej.

Również rozstrzygnięcia w pkt. VIII i IX części dyspozytywnej wyroku, a więc w zakresie orzeczonych wobec oskarżonego środków karnych jawią się jako adekwatne do realiów niniejszej sprawy. Obie kwoty, zarówno ta orzeczona na rzecz pokrzywdzonego B. M. (1) tytułem obowiązku naprawienia szkody, jak i ta zasądzona na rzecz pokrzywdzonej B. B. tytułem zadośćuczynienia, uwzględniają rozmiar wyrządzonych im zachowaniem oskarżonego szkód (majątkowych i niemajątkowych).

Biorąc pod uwagę wskazane wyżej okoliczności i nie znajdując podstaw do podzielenia zarzutów oraz wniosków apelacji zaskarżony wyrok należało, na podstawie art. 437 § 1 kpk, utrzymać w mocy.

O zasądzeniu od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. F. kosztów nieopłaconej obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym Sąd Okręgowy orzekł na podstawie § 17 ust. 2 pkt 4 i § 4 ust. 1 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2015, poz. 1801).

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze Sąd Okręgowy orzekł w oparciu o art. 636 § 1 kpk oraz art. 2 ust. 1 pkt 6 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (t. j. Dz. U. z 1983r., nr 49, poz. 223 ze zm.), nie znajdując podstaw do zwolnienia oskarżonego od zapłaty tych należności.

SSO Krzysztof Zaremba SSO Ryszard Małachowski del. SSR Mariusz Jasion